

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Ο νέος ψυχρός πόλεμος

Μία πολιτική δεν άλλαξε με την ήττα του Τραμπ και την έλευση του προέδρου Μπάιντεν: η πολιτική απέναντι στην Κίνα. Εχουμε μπει σε έναν νέο ψυχρό πόλεμο. Τα διλήμματα ήδη τίθενται με πολύ καθαρό τρόπο και από τις δύο πλευρές. Κλασικό παράδειγμα, οι πιέσεις για το ποια πλατφόρμα θα χρησιμοποιεί κάθε χώρα για το δίκτυο 5G.

Η συμπεριφορά της Κίνας έχει αλλάξει πολύ. Το διαπιστώνει κανείς στις ομιλίες του προέδρου Σι. Το Πεκίνο έχει μια νέα επιθετική αυτοπεποίθηση που δεν υπήρχε στο παρελθόν. Θεωρεί ότι η Αμερική είναι μια χώρα σε καθοδική πορεία για δομικούς λόγους και πως έχει έλθει η ώρα να αμφισβητήσει ανοικτά την ηγεμονία της. Στα μάτια των Κινέζων ο παράλογος πόλεμος στο Ιράκ, η εγκατάλειψη του Αφγανιστάν, η αδυναμία του Ομπάμα να προβάλει την αμερικανική ισχύ παγκοσμίως, σε συνδυασμό με τον βαθύ διχασμό των τελευταίων ετών, είναι αποδείξεις ραγδαίας υποχώρησης της θέσης των ΗΠΑ στον κόσμο.

Ο Μπάιντεν δεν διαφέρει από τον Τραμπ στο πώς βλέπει την Κίνα, σαν τη μεγάλη οικονομική και στρατηγική απειλή. Αντιλαμβάνεται, όμως, ότι δεν μπορεί να βγάλει πέρα αυτή την αντιπαράθεση χωρίς συμμάχους. Η Ευρώπη διαδραματίζει κρίσιμο ρόλο στην εξίσωση. Η αμερικανική κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί, κλείνει αχρείαστα μέτωπα, προσπαθεί να φέρει πιο κοντά της τους Ευρωπαίους και να δημιουργήσει ένα ενιαίο μέτωπο έναντι της Κίνας. Η Ε.Ε. είναι όμως και αυτή διχασμένη και το τραυματικό «επεισόδιο Τραμπ» έχει αφήσει υποψίες και ανασφάλειες για το αν μπορούν οι Ευρωπαίοι να εμπιστευτούν και να βασίζονται στις ΗΠΑ. Σημαντικός ωστόσο είναι και ο ρόλος

Ο Μπάιντεν δεν διαφέρει από τον Τραμπ στο πώς βλέπει την Κίνα, σαν τη μεγάλη οικονομική και στρατηγική απειλή.

Σκίτσο του Ηλία Μακρή στην «Καθημερινή»

της Ρωσίας. Στον προηγούμενο ψυχρό πόλεμο, ο Νίξον με τον Κίσιγκερ προσπαθούσαν να βεβαιωθούν ότι η Κίνα δεν ήταν πλήρως ταυτισμένη με τη Σοβιετική Ένωση, που ήταν τότε η άλλη ηγεμονική υπερδύναμη. Τώρα η συζήτηση αντιστράφηκε και είναι αν και πώς θα κρατηθεί η Μόσχα μακριά από την τωρινή ανερχόμενη υπερδύναμη, την Κίνα. Στην Ουάσιγκτον συγκρούονται δύο σχολές, αυτή που θεωρεί τη Μόσχα εξίσου σημαντικό -αν όχι πιο σημαντικό- αντίπαλο και εκείνη που πιστεύει ότι πρέπει να βρεθεί ένα modus vivendi με τον Πούτιν. Και οι δύο σχολές έχουν επιχειρήματα και μέχρι τώρα ο Μπάιντεν μοιάζει να ακολουθεί την ήπια ρεαλιστική. Στην Ευρώπη, άλλωστε, η σχολή αυτή έχει υποστηρικτές στο Βερολίνο και στο

Παρίσι, που θεωρούν ότι η Δύση δεν μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά ταυτόχρονα δύο στρατηγικά μέτωπα.

Η Κίνα βιάζεται, όμως, να αλλάξει τον κόσμο και να καταστήσει σαφές ότι οι όροι του παιχνιδιού δεν θα είναι οι ίδιοι. Τι σημαίνει αυτό; Οτι δεν θα πρέπει να αποκλείουμε κάποια κίνηση που θα σηματοδοτήσει την αλλαγή του γεωπολιτικού σκηνικού. Θα είναι ένας πόλεμος για την Ταϊβάν, στον οποίο θα εμπλακεί και ενδεχομένως θα χάσει η Αμερική; Δεν θα πρέπει να το αποκλείει κανείς. Το βέβαιο είναι ότι ο κύκλος που ξεκίνησε μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο κλείνει. Το ερώτημα είναι αν η αυλαία θα πέσει με ένα στιγμιαίο και δυνατό «μπαμ» ή σταδιακά και ήπια με το πέρασμα του χρόνου.

ΑΥΓΗ Θανάσης Καρτερός

Γιατί χαίρεται η Covid και χαμογελά, πατέρα;

Είναι κοινή διαπίστωση ότι ο Μπρτσότακς εκμεταλλεύεται την Covid ως ευκαιρία. Να κάνει μέσα στο μισόφωτο της πανδημίας πραγματικότητα τα πιο σκοτεινά όνειρα των αφεντικών της χώρας. Να αξιοποιήσει την ανασφάλεια, τον φόβο, ακόμα και το πένθος από τις χαμένες ζωές για να θεμελιώσει την κατάσταση πολιορκίας ως καθεστωτική κανονικότητα. Παράλυτη Βουλή, αεικίνητη καταστολή, αστυνομία στα πανεπιστήμια, εργασιακή ζούγκλα, ασυλία στα golden boys. Και προαγωγή της σήψης από τα υπόγεια στα ρετιρέ. Ή, ακόμα καλύτερα, προαγωγή παντός είδους στα ρετιρέ. Υπό το στοργικό βλέμμα των δυνάμεων της τάξης. Φρίκη!

Εκείνο που τώρα γίνεται καθαρό είναι ότι και η Covid εκμεταλλεύεται τον Μπρτσότακ ως ευκαιρία. Διότι το τείχος ανοσίας που διαφ-

Έχουμε τον πιο ακατάλληλο πρωθυπουργό στην πιο ακατάλληλη στιγμή.

μίζει δεν έχει απλώς ρήγματα, αλλά χάσματα. Τα παστωμένα πλήθη των πληβείων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Τα σπασμωδικά και αντικρουόμενα μέτρα. Η εχθρότητα για τη δημόσια Υγεία. Η προκλητική ανεμελιά εκείνων που θα έπρεπε να δίνουν το καλό παράδειγμα. Η διχαστική ρητορική και πράξη. Η χρήση των επιστημόνων ως αερόσακου. Και βέβαια η διαχείριση των εμβολίων, με την οποία κατάφερε να οδηγήσει κόσμο και κοσμάκη στην υποψία ότι επιδιώκει όχι ανοσία της αγέλης, αλλά εξουσία επί της αγέλης.

Δεν πρόκειται σε καμιά περίπτωση για υγειονομικό σαμποτάζ. Κάτι τέτοιο μόνο αυτός τα ξεστομίζει. Απλώς την πατήσαμε. Έχουμε τον πιο ακατάλληλο πρωθυπουργό στην πιο ακατάλληλη στιγμή. Πρώτον, γιατί όταν η πράξη ξεφουσκώνει τις διαφημισμένες του

ικανότητες, αυτό που μένει κάνει εμάς να κλαίμε και την Covid να γελάει. Δεύτερον, γιατί δεν πιστεύει σε καμιά κοινωνική αλληλεγγύη, πολιτική, μέριμνα. Άρα δεν υπάρχει περίπτωση να ενισχύσει το ΕΣΥ, τους ανθρώπους της πρώτης γραμμής, τα οχυρά κατά της Covid. Και να μην συνεχίσει να φορτώνει την ευθύνη στα άτομα καλώντας μας να φάμε εμβολιασμένοι και μη ο ένας τον άλλο. Μέχρι να μας φάει όλους η πανδημία.

Δεν είναι ότι δεν θέλει να νικήσει το κακό. Δεν μπορεί όμως. Δεν το 'χει. Άλλο στρατηγικό - πατέρα χρειαζόταν αυτή η μπέρα των μαχών. Αυτή είναι η αλήθεια. «Εγώ σε λέω πως είναι χαντούμης κι εσύ με ρωτάς πόσα παιδιά έχει», που φιλοσοφούσε η μακαρίτισσα κυρα - Μαριγούλα στη Θεσσαλονίκη. Καταλάβατε;